

ловік. Тепер хвалиться, що ми більше не утечем. Безпечний.

Мартуся: Тихо Остапе, може де в корчах сидить, може чув. Остапе, де моя мати?

Остап: Не знаю я. То вже давно, дуже давно. Три зими минуло від тоді, як тебе цигане украли. А він купив тебе. Циганка скупала тебе в оріховім листю і ти стала така чорна.

Мартуся: А ти бачив мою маму?

Остап: Бачив, як тебе бачу, і маму бачив і тата бачив. Така добра мама, так плакала.

Мартуся: А я їх не тямлю. Часами сняться мені. Деся, така красна хата з садком і мама в коралях. Остапе, утікаймо. Нехай і смерть буде, щоби не тут.

Остап: Маленька ти еще на смерть. Я вже сам не тямлю, кілька то літ, кілька то зим. Щоби знати, що не зловить, треба утікати далеко, по лісах таїтися, бо люде злапають, жандарам дадуть, а дід відпитає. Він має на нас папір. (За сценою чути хоральний спів):

Чиста Діво, Божа Мати,
Не лиши нас благодати,
І в потребі, і в пригоді
Будь все з нами в руськім роді!

Остап: Компанія іде, сідай Параню. Перше